

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt IV. Quàm incensum fuerit in Christo desiderium patiendi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

asperam, duram, scruposam, senticosam, tamen alacriter à nobis esse carpendam: quòd & ad salutem, quæ rebus omnibus nobis antiquior esse debeat, facili deducatur compendio; & ipse Dux noster atque Salvator, ante nos gradiens, suis eandem vestigijs presserit, immo eam gaudem atque exultans, & quodam quasi cursu transmiserit: ut nunc magis declarabitur.

CAPVT IV.

Quàm incensum fuerit in Christo desiderium patiendi!

Primùm agimus de patiendi desiderio; deinde de gaudio ejusdem in patiendo, acturi: quòd ea invicem connexa, & ex sese religata sint, eandemq; causam atque radicem habeant, videlicet amorem. Etenim qui multum aliquid amat, tum illud vehementer desiderat, cum adesse contigerit; & cum adest, gaudet illius præsentia, inq; ipsius possessione jucundè acquiescit.

Porrò ista multùm ac diligenter inculcamus: primùm, ut appareat, quantum Servatoris adversum nos amoris debemus, qui nostrâ causâ, tantâ lubentia, atque animi propensione, ei se tormentorum acerbitati subjecerit. Tum, ut hoc exemplo ob oculos posito, sensim removeatur intus nobis rerum difficilium horror; cognoscamusq; fieri posse saltem cum patientia, quæ ille etiam cum gaudio sustinuerit. Postremò, ut sensim gliscente animi ardore, pari, occipiamus (quod supra dicebam) sentire in nobis, quod & in Christo Jesu; hoc est, ea amare quæ ille dilectis concupiscere quæ desideravit, demùmq; iisdem gaudere, quibus lætatus est. In quo Christianæ atque Evangelicæ vitæ summa ac perfectio consistit.

§. I.

Christum Dominum, ut pati posset, miraculis pluribus usum esse.

Quam igitur in DEI filio ingens fuerit propter nos patientiæ desiderium, illud in primis argumento est; quod eam ob causam, ab æternis illis paterni sinûs delitijs, in mortalitatem ac miseras nostras descenderit, naturamque sibi patibilem, & omnibus nostris ærumnis obnoxiam, circumdederit.

Quod enim privatim de paupertate S. Bernardus, hoc nos communiter de reliqua etiam patientiæ materia possumus dicere: Cùm in cœlis non inveniretur, in terris autem abundaret & superabundaret ista species; hanc concupiscentem DEI filium descendisse, ut eam sibi eligeret; & sic nobis quoque (qui nesciebamus pretium ejus) suâ faceret æstimatione pretiosam. Expressiùs autem S. Augustinus: *In psal. 148*
Venit (inquit de Christo loquens) ad regionem peregrinationis nostræ accipere quod hic abundat, opprobria, flagella, colaphos, sputa in faciem, contumelias, spineam coronam, suspensionem in ligno, crucem, mortem. Nec absimiliter Joannes Thaulerus in explicatione Dominicæ passionis apud Blois, de Christi cruce (seu passione) loquens: *Hanc, inquit, usque adeo amavit, ut illius perquirendæ causâ descenderit in terras; quandoquidē cœli hujusmodi ligni genus non proferunt. factus est veluti exul, extra regnum, gloriam, & gaudia sua, quò hanc posset amplecti.* Itaque etiam venit exultans, & giganteo non tantùm passu (quod sat magnum esset ardentem cupientis indicium) sed etiam cursu, ad desideratos desponsæ sibi patientiæ amplexus properavit. *cap. 16. Psal. 18.*

Quo in loco sanè non negligenter ponderandum est, quod in præsentis paragraphi inscriptione proponimus: Christum scilicet, ut patientiæ sensum aliquem & quasi gustum.

Heb. 2. stum habere possit (mortem quippe gustavit, ut inquit Apostolus) & malorum nostrorum experimentum capere; non uno sed pluribus usum esse miraculis, immo in id unum quodammodo vim omnem suam ac potestatem exeruisse.

In primis enim eapropter (ut dicebamus) singulis prorsus atque inaudito prodigio, homo factus est: in quo quidem opere, si Joanni Damasceno credimus, eluxit præfertim infinita vis divinæ potentæ, velut in supremo divinorum operum; quoniam (ut idem ait) *nihil est majus, quam DEUM hominem fieri.*

lib. 3. de fide
c. 1.

Deinde, ut nostram naturam induit, cum (pro eo postulabat personæ dignitas) sancta ipsius anima clarè divinitatis contemplatione frueretur; oportuit novo miraculo beatæ animæ vim quasi contineri ac reprimi; ne (quod aliqui futurum erat) quadam beatitudinis redundantia, vires suas participaret cum corpore; & huic, patiendi seu necessitatis seu facultatis, Salvatori autem voluptas patientiæ, subtraheretur.

Rursum: cum ita comparata sit mentis humanæ natura, ut eodem tempore cum lætitiæ excellenti summam simul tristitiam non capiat; immo, cum suprema illa voluptas, quam beati de Deo clarè viso atque possesso percipiunt, nullam secum partem tristitiæ, naturaliter admitrat: reperenda fuit ratio, quâ, supra legem & conditionem naturæ, in Christi anima divino illo gaudio delibuta, locus inventitur incredibili tristitiæ, eiq; torrenti amaritudinis, quæ beata illa mens, non infusa tantum aut infesta, sed velut obruta ac possessa est, cum digeret: *Tristis est anima mea usque ad mortem.*

Habet denique probabilitatem pia quorundam sententia; qui Christum censent, sive in horto Gethsemani, sive inter manus carnificum, ipsâ profusione sanguinis, vel animæ defectione, in præsentem mortis necessitatem adductum.

atum esse; sed quò superesset supremo crucis supplicio, omnemq; mensuram desideratæ passionis impleret, ipsum sibi vitam, extra naturæ ordinem, prorogasse. In quem sensum nonnulli antè citata verba accipiunt: *Tristis est anima mea usq; ad mortem*; juxta aesi diceret: Ea vis est doloris atque angoris quem patior, ut possit ad mortem sufficere; nisi majore vi cohibeam fugientem spiritum, meq; ipse ad majora certamina, & atrociores cruciatus reservem. Eam siquidem interpretationem inter alias tradit doctissimus notker Salmeron; *Ob gravitatem (inquit) doloris, valentis in se Tom. 10. tr. absorbere vitam, & deducere ad mortem, ob delicatissimam 11^a corporis temperaturam.* Expressius autem Gabriel Biel, his *In 3. d. 15. c. 2. in f.* verbis: *Quis enim dubitare possit, Dominum in horto effuso sudore sanguineo, præ mentis angustia extinguendum fuisse, nisi ad ulteriorem patiendam fuisset preservatus supernaturaliter à Patre, ipso teste: Tristis est anima mea usque ad mortem.* Et ante hos disertè B. Laurentius Justinianus, agens de Christo *De triump. Christi ago-* flagellato & spinis coronato: *Debit planè mori (inquit) tanto dolore transfixus; se tamen reservavit ad vitam, ut his ne c. 14^a* *etiam graviora perferret.* Quibus paria sunt, quæ infra referam ex Libertino.

En quantis prodigijs egit Salvator, ut ne suppliciorum atque dolorum exquisitissimorum expers esset: in opprobrium languoris ignaviaq; mortalium, quorum pleriq; ita comparati sint, ut etiam perpetratis miraculis, si qua eorum facultas esset, libenter ab sese, quidquid est in vita incommodi, depulsuri atque amolitura videantur. Ad eò, si quid est perpeflu asperum, non modò non amamus, sed odimus etiam & averfamur.

§. 2.

Eundem, sibi præsstitutum patiendi tempus, velut impatienter expectasse.

L 11 z

Idem

Dem in Christo patendi ardor ex eo etiam manifeste prodit: quod non in extremam aetatem argumenta dolorum aut patendi necessitatem distulerit, sed ab ipso primo in vitam ingressu vexari & pati elegerit: perinde atque si puncto quidem temporis posset à complexu dilectæ sibi patientiæ divelli. Itaque & in omni vita, ut cum B. Cypriano postea dicam, omnes actus suos patientiâ comite signavit. At postquam diuturno malorum nostrorum experimento, proluit supremo certamini, ejusq; horam jam esset sentit in proximo, vide, ut velut tarditatis impatiens, ardet, anhelat, angitur, æstuat; dum illam summam votorum suorum ac desideriorum complementum assequatur. *Baptista*

Lucæ 12. fmo (inquit) *habeo baptizari; & quomodo coarctor, usq; dum perficiatur!* Diceret illi non tormenta aut mortem, sed balneum aliquod, deliciarum & voluptatis causâ apparatus & *coarctor* (inquit) hoc est, constringor & angor animo, præ morâ impatienciâ, neque quietem ullam habiturus sum, dum in sanguinis mei lacum totus immergar. Vides inliberum & inquietum ardorem animi: vides insatiabilem & penè intemperantem patendi cupiditatem. Nimirum et multum amabat Patrem, ejusq; gloriæ ac salutis nostræ cupientissimus erat; ita toto pectore ferebatur in supplicia, quod illis sentiret, ex paterna voluntate, opus salutis ac Redemptionis nostræ implendum & procurandum esse.

Joann. 4. Hinc illæ toties auditæ voces: *Meus cibus est, ut faciam.*
Joann. 14. *Voluntatem ejus qui misit me, ut perficiam opus ejus. Ut et*
Joann. 18. *gnoscat mundus quia diligo Patrem, & sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio. Calicem quem dedit mihi Pater,*
Matth. 20. *non bibam illum? Calicem quidem meum bibetis, &c. Quibus itidem labores ac dolores suos, divinæ gloriæ animarumq; causâ susceptos, cibum suum & calicem appellans, satis indicat, quæ ipsi fames aut sitis esset; quid, inquam, præsertim appetere, quo refici, quo oblectari consuelet.*
 cum

cùm ita ferat usus loquendi, ut quo cibo quis libenter vescitur, eum cibum suum esse dicat. Eodémq; spectat, quòd (prout à nobis suprà ex Chrysostomi, Prosperi, aliorumque sensu indicatum est) passionis ac mortis suæ tempus, appellat diem suum; diem utique sibi unicè charum ac præ cæteris desiderabilem; quem etiam exultans viderit Abraham, dum arietem de vepre suspensum hærentémq; cornibus, hostiam pro filio suo immolavit succidaneam, eòq; facto & Filij Dei mortem, & mortis genus adumbrari intellexit; ut pluribus Villalpandus in Apparatu.

P. 1. l. 5. c. 8.

Denique malorum acerbitatúmq; tolerantiam Christo in primis charam fuisse, illud etiam indicio esse potest: quòd dilectos suos discipulos, ut sui vicarios mittens, iam mundum à Patre acceptum, miracula patrandi, gentésque convertendi, gloriosam potestatem illis adeò non inviderit, ut etiam his quæ ipse faceret, majora facturos pollicitus sit; ut est in Joannis Evangelio: at eosdem tamen ita in dolorum suorum partem ac patientiæ consortium vocaverit, ut sibi supremam patiendi excellentiam, tormentorumq; principatum reservaverit: quippe cùm, ex communi S. Thomæ *Joann. 14.* *3. p. 9. 46.* *4. 61* aliorumq; sententia, dolor passionis Christi fuerit major omnibus doloribus.

§. 3.

Eundem inflictorum sibi tormentorum dolores voluntariè exaggerasse.

Tandem ad ingentem illam dolorum sitim ardorémque patiendi in Salvatore amplius demonstrandum atque exaggerandum, postremum hoc caput adjungimus; pro quo quædam possumus hoc loco cum præclaris Theologis expendere.

Primum est: ipsum Salvatorem amantissimum, dum, in tormentis esset, noluisse dolorem aut mærorem suum (ut fieri assolet) aliquà eorum quæ levare illum possent confide-

sideratione temperare, aut solatij genus ullum, unde unde ortum, in animum admittere: sed ut purum fel dolorum & meram passionis amaritudinem sorberet, & quodammodo pati se ac mori magis sentiret, omnē ab animo suo consolationis causam exclusisse. Sic etiam expressè Doct. Angelicus loco citato de causis summi in Christo doloris: *Tertiò, inquit, magnitudo doloris Christi patienti potest considerari ex doloris & tristitia puritate. Nam in alijs patientibus mitigatur tristitia interior, & etiam dolor exterior, ex aliqua consideratione rationis, per quandam derivationem seu redundantiam à superioribus viribus ad inferiores. Quod in Christo patiente non fuit: quia unicuique virium permittitur agere quod est sibi proprium, ut Damascenus dicit.* Hæc S.

l. 3. de fide

o. 15.

Thomas. Itaque non tantum (quod dicebamus) illam summi gaudij participationem, quæ ex claro conspectu divinitatis in mentis apice fruebatur, ne in corpus viresque sensibiles, aut ipsam animæ inferiorem portionem redundaret, cohibuit; sed, ut animo atque ardori suo satisfaceret, considerationem suam, sive ab humanis, sive à divinis rationibus, ex quibus in vires animæ inferiores stilla aliqua solatij derivaretur, studiosè avertit; quò nimirum ipsam doloris ac tristitia puritatem gustaret; nullâ vel humani vel divini solatij admixtione temperatam.

In 3. d. 15. a.
2. Alterum: quòd (uti etiam eo loco indicat S. Thomas & expressè tradit Gabriel antè citatus) non contentus in cruciatibus, qui illi ex ipsa externorum vi tormentorum inferiebantur; eosdem in animi sui intimo recessu voluntariè auxerit; ut & sine modo dolor cresceret, & non tantum et dignitate personæ patientis, sed etiam (quoad fieri posset) ex parte poenæ assumptæ, copiosior esset atque excellentior satisfactio.

Itaque ex horum Doctorum mente, dum flagellis verberabatur

bi gratiâ caderetur, ultra eum doloris gradum, quem ipsa per sese flagella, aut incutientium vis, inferre poterat, majorem assumpsit sponte suâ: idemq; dicendum de alijs doloribus, sive ex coronæ spineæ impressione, sive ex clavorû in manus pedesq; adactione, sive ex reliquorum cruciamen-
torum vehementia inflictis; quos omnes, tamen gravissimos atque acerbissimos, spontaneo tamen augmento amplificaverit; cupiditate plus patiendi, & pro nobis abundantius quodammodo satisfaciendi.

Sed audiamus hic Libertinum de Cafali, virum pium, è sacro Minorum Ordine, & Doctori Seraphico avo supparem, de hac ipsa re copiosius disputantem. *Ipsemet JESUS* (ait) *secundum suam divinitatem faciens, & secundum suam* 1. 4. c. 13. *charitatem amplectens, elegit omnia facere & permittere, quæ possunt augere dedecus, & augmentare dolorem. Unde Christus JESUS pendens in cruce, non ad diminutionem, sed augmentum doloris, miraculosè tenuit naturam in robore, usq; ad ultimum mortis suæ. Et quia quanto natura est vivacior & fortior, tanto dolorosius cruciatur: hinc est, quod ex hoc insimulabilis augebatur dolor, & semper damnificabatur omittendo vitalem sanguinem; & virtus conservabatur, ut intensissimum sentiret dolorem. Et intrâ: Sic voluit intendere sui corporis cruciatum, ad purgandum nostri impurissimi corporis delictamentum immundum. Et quia omnes dolores, qui fuerunt in corpore & anima JESU, fuerunt ab ejus charitate & potestate, secundum regulam divinæ Sapientiæ, commensurati passionis fructui & intentioni: ideo dixi supra & dico, quod illa miracula fecit in se & circa se, quæ dolorem augerent ad prædictam mensuram. Et propter hoc non est inconveniens, quod Bernardus miraculo attribuit, transitus panarum spinarum, usque ad cerebrum: quia & clamorem mortis (quod fuit signum vigoris & doloris) Centurio miraculo attribuit; & ex hoc dixit, Filium DEI. Hactenus Libertinus.*

Quæ

q. 47. A. 1.
ad 2.

Quæ eò tendunt univèrsa, ut Christum Dominum voluntariè ac sponte doceat intendisse atque auxisse dolores suos; eòq; cum morte luctantem (quod etiam indicat S. Thomas) divinâ virtute sustentâsse naturam suam, ne confestim victa succumberet; sed productiore & in pœnam vivace fato defungens, sincerio rem mortis suæ sensum, naturâ quidem acerbio rem, at animo tamen atque amoris suojucundio rem haberet.

Alban. q. 4.
in dictis E.
vang.
Tertul. adv.
Gent. c. 21.
Eypria. de I.
dol. vanit.

Neque his repugnant, opinor, Patres, qui eum potius eunctantem mortem ac restitantem, inclinati capitis velut nutu advocasse significant, ut S. Athanasius & alij; vel ut Tertullianus & Cyprianus, prævento carnificis officio, Spiritum sponte dimisisse. Quanquam enim hoc loco parum interest, distulisse mortem illum dicamus, an anticipasse, patiendi desiderio; quando in utrovis æqua relucet dolorum mortis cupiditas: tamen, ex Autoris laudati sensu, faciliè dicimus utrumque posse consistere. Etenim, dum, præter rerum ordinem, cursumq; causarum naturalium, sui corporis naturam (uti loquitur S. Thomas) in sua fortitudine conservavit; eo sustentavit extremam causarum violentiam; mortemq; sibi, non tam distulit, quàm produxit. Sed cum ejusmodi impensò naturæ præsidio, aut nullo modo, aut non nisi tardiùs moriturus esset, illo subtracto cum voluit, quodammodo prævenit externarum causarum officium, ac se denique morti permittens, spiritum sponte dimisit.

§. 4.

Languoris nostri, ad hos Christi ardores comparati, incusatio.

Hic verò jam exclamare compellor: O summam tuam, ô bone Jesu, & incomprehensibilem charitatem! O ardorem patiendi incredibilem! ô exemplum singulare! sed
quin.

quàm tibi nos, ô afflictissime & patientissime JESU, quàm tibi non re ipsa modò, sed etiam affectu, neque affectu duntaxat, sed sensibus quoque ac judicio dispares sumus! Quàm submotæ sunt atque sejundæ cogitationes tuæ à cogitationibus nostris, & viæ tuæ à vijs nostris.

Tu de summo cœlo, ubi molliter in sinu Patris, perennis illis & ineffabilibus delicijs acquiescebas, patiendi studio in hanc miseriarum convallem descendisti, ut ærumnarum, quæ hic abundant, compos ac particeps fieres: nos in ipsa valle lacrymarum positi, perinde ac si nos primævus ille voluptatis hortus haberet, non nisi mollia & carni commoda quærimus, & (quod in nobis est) locum exilij in terrestrem quasi Paradisum commutare nitimur. Tu divinæ naturæ necessitate summè felix, & secundùm humanam, divinæ gloriæ ac beatitatis particeps, atque extra omnem, (si ita velles) malorum nostrorum aleam ac sortem positus, voluisti tamen gustare mortem, & reliquis nostræ mortalitatis incommodis subjacere: nos injectam nobis, seu corruptæ originis vitio, seu ipsâ nascendi conditione, patiendi moriendiq; necessitatem vix tandem æquo animo patimur. Tu denique ut pati posses, & frui voluptate patientiæ, commovisti naturæ leges, & prodigio multiplici viam tibi ad ærumnas nostras aperuisti: nos è diverso, si quid nobis adversi inciderit, ei amoliendo expectamus à DEO infueta miracula, & communem omnibus naturæ ordinem, nostrâ propriè causâ, moveri ac perverti vellemus. Adeò non imbecilles modò & ignavi, sed etiam vecordes ac cœci sumus.

Domine, aperi oculos pueri hujus, ut videat. Inunge, 4. Reg. 6. queso, oculos mentis nostræ collyrio sanguinis tui, & aperi illos, ut videamus & gustemus, quàm gloriosum sit pro te contemni, quàm dulce tecum & pro te pati.

M m m

CAPVT